

Ngày mai là Giáng Sinh, Giáng Sinh năm 1975, nhưng một chàng sinh viên đi học cô đơn đi lang thang trên đường phố Philadelphia. Ba tuần trước đó, mẹ anh viết thư cho bố mẹ cha mẹ không thể giúp anh vào thăm nhà Giáng Sinh năm nay. Công việc làm ăn của cha anh đang gặp khó khăn nên không có tiền mua vé máy bay cho anh. Và như thế có nghĩa là William Lambert, sinh viên năm thứ nhất đi học, sẽ phải đi trong trường suốt mùa Giáng Sinh. Kể từ mùa đông năm nay là kinh nghiệm buồn nhất đi với William. Hai tuần trước đây, người trẻ nhưng sinh viên người què, họ hát đám buồn nỗi trừ của anh đều đã hăng hái xách hành lý lên đường và về với gia đình. Họ vui vẻ kể cho nhau nghe nào là cha mẹ đang trông chờ, họ sẽ được thăm ông bố như mong muốn ăn được bữa tiệc do mẹ nấu. Nhìn các bạn thu xếp hành trang, William thấy như mình là người đau khổ nhất trên trần gian. Niềm đau của anh như càng sâu đậm hơn trong cái lạnh của buổi sáng trước ngày Giáng Sinh. Anh thậm chí nghĩ, hình như Chúa cũng không biết là mình còn sống. Nếu Chúa là Đấng yêu thương, sao Ngài không giúp mình được về với gia đình? Thế mà mẹ của anh không có câu trả lời. Quá buồn chán, William đón xe buýt đi xuống phố, mong sẽ tìm được một điếu gì đó để giúp anh bớt cô đơn. Trên ghế bus, anh kéo cao cổ áo và đi được theo những đường phố trang hoàng rực rỡ. Đám đông qua lại cười nói vui vẻ làm anh như như ngơ ngẩn ở bên ngoài thế nhà. Anh nghĩ đến bữa ăn truyền thống mà mẹ vẫn nấu hàng năm, nghĩ đến giây phút cả gia đình ngồi bên cây Noel, và anh mơ ước được có một về với gia đình trong giây phút thiêng liêng đó.

Trong ví của William có tờ giấy bọc 50 đô-la mới tinh, đó là quà Giáng Sinh cha mẹ gửi cho anh. Anh biết cha mẹ phải hy sinh nhiều để cho anh món quà đặc biệt như vậy. Món quà kèm với tấm thiệp yêu thương, cha mẹ anh viết: Con dùng tiền này mua một món quà đặc biệt con nhé! Nhưng bây giờ anh hãy mua gì đi. William đi lang thang suốt ngày hôm đó, anh vào hết cửa hàng này đến cửa hàng khác, nhưng chẳng mua gì. Chén chân với đám đông hình như cũng giúp anh bớt cô đơn phần nào. Đi đến cuối phố, tự nhiên anh chú ý đến một cửa hàng bán đồ chơi. Trong tủ kính bày một chiếc xe đạp của công nhân thành phố nhỏ. Phía trước cửa hàng có một cậu bé con khoảng chín, mắt tím, đang dán một vào một kính, theo dõi con tàu công nhân trong tủ, cậu bé như bị thôi miên, không để ý gì đến sự việc chung quanh. William bỗng như là họ còn nhớ, phố thành phố Boise, Idaho cũng có một tiệm bán đồ chơi, và anh như mình cũng từng dán một nhìn, mẹ anh được có chiếc xe đạp của bày trong tủ kính. Lúc đó William biết cha mẹ không thể nào mua một món đồ chơi đắt tiền như thế, nhưng anh vẫn thầm mong có một phép lạ nào đó xảy ra, và anh sẽ có được chiếc xe đạp mà anh mơ ước... nhưng phép lạ đã chẳng bao giờ xảy ra. Cậu bé con đang nhìn chiếc xe đạp trong tủ kính một lát rồi bỏ đi, đi được vài bước còn quay đầu nhìn lại một lần nữa. William chợt nghĩ: "Sao mình không giúp thằng bé này?" Rồi anh chạy theo đứa bé, và như lên vai nó và nói:

-Chào em, anh tên là William.

Đã a bé đáp:

-Em là David.

William nói tiếp:

-Chỉ c xe l a đó đ p quá h !

-D , đó là chỉ c xe l a đ p nh t mà em th y t tr c đ n gi .

William h i:

-Em mu n có chỉ c xe l a đó không?

David m to m t nhìn và nói:

-Em ch ng bao gi có đ c món đ ch i nh v y đâu. Gia đình em... M em nghèo l m, không có ti n đ mua đâu!

William n m tay David đ n tr l i ti m đ ch i và nói:

-Em đi v i anh!

William bi t r ng lòng t t c a mình có th b h u l m, nh ng anh bi t anh ch ng có ý làm gì

hỏi David. Thốt ra, đây là quy tđ nh đp nh t, không ích k nh t, trong c cu c đ i anh. Anh không th nào tr i đ làm m t đ a bé, nh ng anh có th làm cho gi c m c a m t đ a bé tr thành s th t. Hai ng i b c vào ti m, ng i bán hàng h i anh c n gì. William h i:

-Cái xe i a ch ng trong t đó bao nhiêu ti n?

Ng i bán hàng tr i:

-Chỉ c kho ng 50 đ ng, đ tôi coi i xem.

Vài phút sau ng i bán hàng tr i, nói:

-Chỉ c xe i a đó giá \$46.95, r i m, đáng i m.

William tr i:

-Đ c, tôi mu n mua chỉ c xe đó.

Ng i bán hàng đi vào phòng phía sau đ i y hàng ra cho khách. Em David sung s ng h i ng i b n m i:

-Anh mua cho em th t sao? Anh mua xe i a đó cho em h , riêng cho em h ?

William v nh lên vai đ a bé, m m c i không nói. David i nói:

-Nhà em ở gần, anh muốn đến gặp mẹ em không? Mẹ em đã thông báo rồi, em muốn mẹ em gặp anh!

Khi William trở lại xong, David nói gì vui mừng:

-Anh đi với em nhen, em muốn khoe với mẹ em!

Rồi bác đi mau. William ôm thùng quà cẩn thận cho kịp đưa bé. Đi một quãng ngắn thì đến một căn phố cho thuê, xây bằng gạch đã cũ. David chạy lên tầng lầu, gõ cửa căn số 201. Một thiếu phụ khoanh tay nhìn ba mẹ đi ra mẹ cửa. David nói:

-Mẹ ơi, đây là anh bạn mới của con, anh mua cho con chiếc xe đạp này, anh vào nhà mình một chút để con không mất?

William cầm cái thùng hộp xuống để nhìn thấy người đàn bà. Anh chào bà và giới thiệu tên mình. Anh nói:

-Tôi mong là bà không phiền, tôi thấy David đang nhìn chiếc xe đạp trong cửa tiệm, có vẻ thích lắm. Nếu bà cho phép cháu nhận món quà này thì tôi vui lắm.

Người đàn bà nói:

-Vâng, mẹ đi vào, tôi là Pauline, xin lỗi, tôi đang bận nên lời thôi quá, ít khi nào con tôi đến khách lạ vào nhà bất ngờ như vậy.

William nói:

-Dạ, tôi không ở lâu đâu, tôi chỉ giúp David đem quà thôi.

Mẹ David nhìn thấy ánh mắt hiền lành của William liền nói:

-Không, mẹ đi vào, đừng ngại gì cả!

Liền nói và vội dúi dàng thân mật của người đàn bà khiến William nghĩ đến mẹ của mình, khi anh đến ngôi nhà, mẹ anh cũng tiếp đón ân cần như vậy. Bà Pauline mời anh ngồi. William bắt đầu chỉc áo choàng và chỉc mũ để đi vào, quan sát để bày biện trong nhà, anh thấy gia đình này thật khiêm nhường. Mẹ và bố trong nhà đều sạch sẽ, ngăn nắp nhưng rất giản dị. Trong lò sưởi tiếng củi cháy lách tách, một quyển Kinh Thánh đặt trên cái bàn nhỏ. Trong góc phòng khách có một cây Giáng sinh nhỏ, trang hoàng bằng dây đèn đỏ và xâu chuỗi bóng đèn màu trắng. Dưới cây Noel chúng có một gói quà nào. Bé David chạy đến nắm tay anh nói:

-Mẹ anh vào xem phòng của em!

Căn phòng nhỏ thật ngăn nắp, trên đầu tường có vài chiếc xe lửa nhỏ. David khoe là chính em ráp những chiếc xe lửa đó.

Trong khi hai người nói chuyện, mẹ David vào nói:

-Nhân tiện cậu đến đây rồi này, mẹ đi ăn Noel với gia đình chúng tôi, thật ra chúng tôi có hai đứa con thôi, bây giờ có cậu thêm nữa thì vui quá.

William đi vào phòng ăn, mùi thức ăn quen thuộc, cũng là những món mẹ anh thường nấu vào dịp Giáng Sinh nên anh vui vẻ hơn hẳn. Trước khi ăn, bà Pauline nói:

-Trước khi ăn chúng tôi xin phép cầu nguyện cầu mong Chúa, vì mẹ con chúng tôi là người tin

Chúa.

William vui mừng nói:

-Ồ, vậy sao? Tôi cũng mới tin Chúa, tôi tin Chúa qua các bạn tôi trong đội hát hôm tháng trước đây, tôi vẫn còn nhớ u đời u còn hát hát.

Bà ngạc nhiên cúi đầu cầu nguyện, Bà Pauline cảm tạ Chúa vì thức ăn và cảm tạ Chúa đã ban Con của Ngài xuống trần gian. Trong bữa ăn, bà cho biết rằng bà mất đã năm năm, trong một trận chiến tại Việt Nam. Từ khi chồng chết, bà muốn đi và sống gần cha mẹ nhưng không được. William hỏi:

-Sao bà không về thăm gia đình nhân lễ Giáng Sinh?

Bà nói:

-Mẹ con tôi không có tiền mua vé máy bay!

William ân hận sao mình lại hỏi như thế và cho biết anh cũng không về thăm nhà được vì không có tiền mua vé máy bay. Mẹ em David liền nói:

-Vậy là Chúa muốn anh đi Giáng Sinh với gia đình chúng tôi đó!

William gật đầu:

-Vâng tôi cũng nghĩ vậy.

Sau bữa ăn tối, William giúp bé David ráp chiếc xe lửa mới. Ráp xong, anh bỏ David cho nó chơi. Một cậu bé sáng lên theo dõi chiếc xe lửa chạy trên con đường ray quanh co. Nhìn ánh mắt vui tươi của cậu bé, William biết chắc hẳn anh dùng mua quà cho bé cháu này thật đáng. Trong lòng anh tràn ngập niềm vui khó tả, vui vì biết mình đã đem niềm vui đến cho một đứa bé nghèo trong đêm Giáng Sinh. Thầy đã khuya, William xin phép thầy giáo bà Pauline đi ngủ. Bé David nghe vậy bỏ anh chạy một chút rồi chạy vào phòng. Anh William mặc áo, đi ngủ, chuồn bỏ ra vào, anh thầy bà Pauline rậm rậm ngủ một giấc. Bà nói:

-Cậu biết không, suốt cả tháng nay tôi cậu nguy hiểm xin Chúa cho tôi có thể mua chiếc xe lửa ngoài tiệm làm quà cho David. Món quà cậu tặng hôm nay không chỉ cho David mà cũng là cho tôi nữa. Lòng tốt của cậu chính là Chúa nhậm lễ cậu xin của tôi.

William chưa kịp nói gì thì bé David chạy ra, đưa cho anh một cái hộp nhỏ, và nói:

-Chúc mừng Giáng Sinh anh William!

William mở ra thì thấy đó là chiếc xe lửa nhỏ đặt trên tờ mà David khoe với anh lúc nãy. David nói:

-Quà này không bằng của anh cho em nhưng ít ra mình mình nghĩ nó đáng một chiếc xe lửa mới trong mùa Giáng Sinh này.

William ôm David, cảm ơn, rồi thầy giáo hai mẹ con. Tự nhiên anh thầy buồn lòng, anh biết rằng chắc chắn bao giờ anh gặp lại gia đình này. Hai mẹ con cảm ơn anh đã tặng quà, nhưng anh là người biết ơn họ.

Trên đường ra trạm xe buýt, nghĩ lại những việc vừa xảy ra, William thầy Giáng Sinh năm nay thật mà lại có một ý nghĩa đặc biệt với anh hơn những Giáng Sinh trước. Là Chúa Giê-xu dạy mà anh đã học từ những vang vọng bên tai anh, và anh nghĩ: Thật đúng, "ban cho có phước hơn là nhận lãnh." Ngồi trên xe buýt, William suy nghĩ và thầy sẽ đến đến đi u kìa của Chúa: ba

ngồi với ba nan đề, ba mẹ khác nhau: bé David muốn chơi quá tay, bà Pauline mong muốn mua được món quà để biếu cho đứa con không cha, và anh, cô đơn, muốn có một mái ấm gia đình để vui trong đêm Giáng Sinh. Và mẹ khác của cả ba người đều được đáp ứng. Phải chăng đó là sự quan phòng của Thiên Chúa đối với con dân Ngài? Đúng rồi, Chúa biết, Chúa nghe và Ngài đã đáp lại cầu xin. Vì đến khu xóm yên tĩnh, William bước vào phòng và lên tiếng: "Chúa ơi, con xin chúc mừng sinh nhật Chúa!"

Phỏng dịch *Christmas Lost and Found* của Danae Dobson